

zwijgen! Vierentwintig uur op vierentwintig vrolijk zijn, 't zou mij niet lukken. Ik zou al blij zijn als ik eens kan zeggen: 'Nu heb ik me enkele minuten niet slecht gevoeld.' (lacht) Eigenlijk word ik geplaagd door een constante onrust.

Ouder worden zou normaal gezien voor rust moeten zorgen.

Ja, maar ik leef in een compleet omgekeerde volgorde: ik ben oud geboren, en zal jong sterven. Gelooft het of niet, maar op m'n twintigste had ik al een midlifecrisis.

Hoe uitte die vroegtijdige midlifecrisis zich?

Gewoon, het gevoel: 'Is dit het nu?' Bon, aangezien ik een omgekeerd levensparcours volg, verwacht ik over tien jaar zo'n enerverend ADHD-ventje te zijn. (lacht)

Hoe was jij eigenlijk als kind?

Goh, ik zie mezelf op school nog eenzelve tegen de lindeboom op de speelplaats leunen.

Anders gezegd: je had niet veel vriendjes.

Toch wel. Ik amuseerde me te pletter bij de jeugdbeweging, organiseerde bivaks en Vlaamse kermisessen. Toneeltjes ook, waarvoor ik vijf frank toegangsgeld vroeg. Ja, daar was ik niet te beschaamd voor. (grijnst) Maar de school, nee daar moest ik niet van weten. Scholen zijn net kazernes. Mensen, laat u en uw kinderen zich toch omringen door móóie dingen!

Over de 'stunradio' van Van de Veire, Ornelis en Rogiers: 'Van hun manier om 'drukte te maken' kan ik nog iets leren!'

En nu is de schoolmeesterachtige Pat Donnez aan het woord, die op de radio het volk haast dwingt om met cultuur bezig te zijn.

Tja, ik kan dat niet bedwingen. En wie zich daarom aan mij ergert, moet dat maar doen. Mensen komen zelfs samen om zich in groep druk te maken over mij.

Hoe bedoel je?

Er heeft een clubje bestaan van mensen die afspraken om zich bij een uitgebreid ontbijt eens lekker aan mij te ergeren. En nadien stuurden ze me brieven. Dat ze weer eens met veel ongenoegen naar mij hadden zitten luisteren.

Grappig, eigenlijk.

Enorm fascinerend. Maar bon, ik zet

mensen graag in beweging. Vroeger stak ik met kameraden zelfs straatfeesten in elkaar. En dan vroegen we Walter Capiou, in volle 'Hoger Lager'-periode, om onze showavond te presenteren. 'Klasgenoten': dat hebben mijn vrienden en ik bedacht!

Ah ja?

In 1985 was dat, ter gelegenheid van 80 jaar KV Mechelen. We brachten bekende Mechelaars bij elkaar die in dezelfde klas hadden gezeten. En wat gebeurt er enkele jaren later? Vtm gaat van start met 'Klasgenoten'. 'Verdomme, hadden we ons idee maar laten vastleggen!' tierde ik.

Het ontbrak jou aan zakelijk instinct.

En jammer genoeg heb ik dat nog altijd niet. Dan had ik nu niet hoeven te zeggen dat ik geen nagel heb om mijn gat te krabben.

Straks ga je nog beweren dat de VRT jou slecht betaalt.

Ach, ik werk al twee jaar halftijds, om mijn theatershows erbij te kunnen doen en te schrijven.

Zoals jij altijd aan jouw praatgasten vraagt: hoeveel verdien je en vind je dat je genoeg verdient?

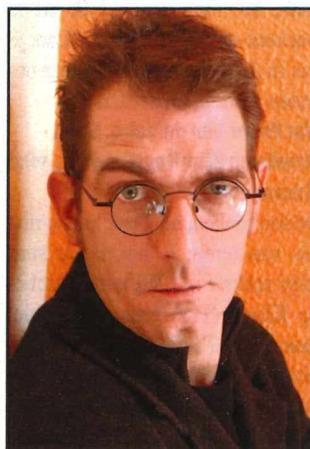
Ik verdien véél te weinig, gezien de stand waarnaar ik leef. Ik doe alsof ik de maandwedde van een minister opstrijk, maar na enkele dagen zit ik compleet door mijn geld.

Waarom geef jij je geld dan zo gretig uit?

Ik ga heel graag op restaurant en dan gedraag ik mij nogal genereus tegenover mijn vrienden. Zij zijn dat ook tegenover mij. Alleen, ik ben in mijn vriendenkring degene die het minst verdient. Tja, en zo gebeurt het dat ik mij enkele dagen per maand tevreden moet stellen met een boterham met belegen kaas. In de zomer wel met een tomaatje erbij. (lacht)

Zijn er in de 26 jaar dat jij radio maakt praatgasten geweest die niets meer met jou te maken willen hebben?

Je zal er vast vinden die van mening zijn dat ik hen kritisch heb

Pat Donnez was ooit zanger bij het popgroepje Les Flamands, met Dixie Dansercoer als bassist, Sabine De Vos als achtergrondzangeres en Rob Vanoudenhoven als manager.

► aangepakt, maar niemand die zal zeggen: 'Pat Donnez heeft mij geflikt!' Het is wel één keer gebeurd dat een interview niet is uitgezonden. Met een vrouwelijke psychiater was dat. Het leek één van m'n beste gesprekken te worden, totdat ze mij tot driemaal toe verbood om een bepaalde vraag te stellen. Dan hou ik er liever mee op! Als journalist mag ik vragen wat ik wil. Zoals een gast mag antwoorden: 'Daar antwoord ik niet op.'

Hoe keek jij je 50ste verjaardag tegemoet?

Maanden op voorhand zeiden vrienden al: 'Amai, we kijken er naar uit, hoor!' Die datum kwam al maar dichterbij, en ik zei dat ik de boel zou uitstellen, maar ik werd door mijn vrienden op snelheid gepakt. Een bescheiden etentje met z'n vieren, zogezegd. Het bleek een gigantisch verjaardagsfeest te zijn waar ik werd opgewacht door 150 gasten.

En toen besefte jij: 'Er zijn dan toch veel mensen die mij graag hebben.'

Ik durf dat nooit te zeggen, maar toen kon ik niet anders. Ze hadden zelfs mijn grote idool, Will Tura, opgetrommeld.

Jij bleef je tranen wellicht niet de baas.

Toch wel. Enkele vrienden kwamen me zeggen: 'Euh Pat, ze wachten tot je breekt!' (*lacht*) Iedereen wilde me zien huilen. Maar da's niet mijn manier om m'n emoties te uiten. Ik ben volgens sommigen ook dikwijls emotioneel op de foute momenten.

Hoezo?

Als ik André Hazes zaliger op video in een volgepropte Ahoy 'Zij gelooft in mij' zie zingen. Terwijl hij in onzekerheid verkeert of zijn vrouw, zijn Rachel, wel aanwezig is. En als zij daar dan toch zit, gaan de kranen bij mij volledig open. Maar zo'n moment krijgt niemand te zien. Het is een kantje van mij dat m'n 'intellectuele' vrienden, met wie ik ga quizen, niet snappen.

Jij bent dan ook niet makkelijk te doorgronden. Zo stond je ook ooit op het punt om door te breken als zanger van een popgroepje.

Ja, Les Flamands heette ons groepje, een uit de hand gelopen grap. Dixie Dansercoer was basist, Sabine De Vos achtergrondzangeres, en onze manager - op eigen vraag - was Rob Vanoudenhoven. We hadden al een soort van optiecontract bij EMI, maar een banale ruzie tussen de drummer en een nieuwe bassist luidde het einde in van Les Flamands.

Aan welk kantje van jezelf erger jij je het meest?

Mijn permanente controledrang. Daarom wil het geen enkele vrouw aan doen om met mij samen te leven. Een goeie vriendin van mij zei het onlangs nog: 'Als ge met u een terrasje doet, wilt ge dat hele terras reorganiseren!' Tja, ik zeur dan zelfs over de kleur van de parasols! Erg, hé?

Inderdaad. Wat vind jij van Q-music en MNM, die stuntradio worden genoemd?

Aha, presenteren vanuit een chocopot of in een reuzenrad! Fantastisch, hé. (*sarcastisch*) Ik zit te wachten op een stunt à la: 'Laat je ons in de lucht hangen of naar beneden storten, luisteraars?'

Wat Peter Van de Veire, Sven Ornelis en Kürt Rogiers doen, vind jij maar niks.

Drukke maken, hé. Daar kan ik nog iets van leren. In het najaar start mijn reeks rond Willem Elsschot op Klara. 'Hoe brengen we dat naar buiten?', die vraag houdt mij bezig. Misschien kan ik vanuit een bol kaas presenteren? Breng me niet op ideeën! (*lacht*) Hoe dan ook, je zal er zeker van horen!

■ STEFAN VOET